

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟ

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΝΤΟΜΙΝΟ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

*Εγώ ρώτησα τότε τη Μαγδαληνή με τὸ βλέμμα καὶ τὰ μάτια της μοῦ ἀπάντησαν:

«Δεχθῆτε!»

—Σὰς εὐχαριστῶ, εἶπα στὸν σύζυγό της. Θάρθῶ με μεγάλη μου εὐχαρίστησι.

—Ὡραία!... Τὸ μεσημέρι ἀκριβῶς, δὲν εἶν' ἔτσι; Ραντεβού στὸ ρεστωράν...

Κι' ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς τυπικοὺς χαιρετισμοὺς, χωριστήκαμε... *Εγὼ ἀπομακρύνθηκα, διευθυνόμενος πρὸς τὴ θύλα «Κιζιζάνα».

* * *

«Ὅταν ξαναγύρισα στὸ διαμέρισμά μου, τάβαλα με τὸν ἑαυτὸ μου:

«Τρελλέ! ἔλεγα. Νὰ πὺ ξανάνειωσες ἑξαφνα, νὰ πὺ ἔγινες πάλι εἴκοσι χρόνων, γιατί ξανασυνάντησες μιὰ τυχοδιώκτρια, πὺ σὲ κορόιδεψε ἄλλοτε καὶ πὺ σέρνει πίσω της στὰ ξενοδοχεῖα τῆς Σαξωνίας, τὸν δέκατο ἴσως ἔραστή της, ἔπειτα ἀπὸ σένα — ἀπὸ σένα πὺ δὲν ὑπῆρξες κὰν οὔτε ἔραστής της.

»Α! τὴν ἔπαθες πάλι ἀνόητε...

»Κάθησες κι' ἄκουσες ὅ,τι σοῦ εἶπε ἀντὶ νὰ τὴν διώξης με δυὸ λόγια ξερά κι' ἀξιοπρεπή...

»Σιγουρα θὰ γελάη τώρα μαζί μου!...»

Ἔνοιωθα τώρα ἕνα σωρὸ ὑποψίες ἐναντίον αὐτῆς τῆς γυναίκας καὶ τοῦ συντρόφου της. Φανταζόμουν, π. χ. ὅτι ὁ σύζυγός της, ὄχι μόνο δὲν ἦταν σύζυγός της, μὰ ἀπλῶς ἕνας τυχοδιώκτης ἔραστής πὺ τὴν συνώδευε, ὅτι χωρὶς ἄλλο χρωστοῦσαν ἀὸ λογαριασμό τους στὴ θύλα «Αὐτοκράτειρα Αὐγούστα» κι' ὅτι θεωροῦσαν τώρα εὐτυχισμένο τὸν ἑαυτὸ τους πὺ με συνάντησαν γιὰ νὰ τὸν πληρώσω.

Τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῶν τῶν σκέψεων ἦταν ὅτι, καθὼς ἄλλαξα τὴ γραβάτα μου καὶ περνοῦσα μιὰ ζακέτα γιὰ τὸ γεῦμα, συγκέντρωσα ὅλη τὴν ἐνεργητικότητά μου καὶ τὴν πονηρία μου.

«Α! Θὰ ἔβλεπε ἡ κυρία με τὸ κίτρινο ντόμινο!...»

Θὰ ἔβλεπε τὴν μεταμόρφωσι πὺ εἶχε συντελεσθῆ μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ Φιλίππου ντ' Ἀλόντ μέσα σ' ἑντεκα χρόνια πὺ τὰ πέρασε ἀνάμεσα στὴν κοσμικὴ ζωὴ καὶ τὴ διπλωματία. Δὲν θὰ εἶχε πειὰ νὰ κἀν με τὸν ἀνίδεο νεανίσκο πὺ εἶχε γνωρίσει ἄλλοτε.

Ἐκανα ἑκατὸ σχέδια γιὰ νὰ ἐξευτελίσω τὴ Μαγδαληνή καὶ τὸν σύντρόφου της... Θὰ ἔπαιρνα, ἐπὶ τέλους, τὴν ἀντεκδίκησί μου.

Ὁφείλω ὡστόσο νὰ ὁμολογήσω, γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής, ὅτι κἀθ' ὅσο ἀναρωτιόμουν:

«Κι' ἂν ἦτανε τότε εἰλικρινής; Ἄν μ' ἀγάπησε πραγματικὰ κι' ἂν μονάχα τὰ γεγονότα τὴν ἐμπόδισαν;... Ἄν ἀκόμα φέρθηκε ἔνοχα καὶ πονηρὰ τότε καὶ σήμερα εἶνε ἔρωτευμένη καὶ μετανοημένη;

Ἐξ ἄλλου, ψεύτρα ἢ ὄχι, δὲν ἦταν ἀκόμα σήμερα ἢ πὺ ἐπιθυμητὴ γυναίκα, πὺ ἢ μοῖρα ἔβαλε στὸν δρόμο μου; Ἡ πείρα μου τώρα μοῦ ἔλεγε, ὅπως μοῦ ἔλεγε ἄλλοτε ἢ ἄπειρη νεότης μου: «Εἶνε ἀσύγκριτη... Δὲν ὑπάρχει στὸν κόσμο παρὸ μόνο μιὰ Μαγδαληνή».

Αὐτὲς τὶς σκέψεις ἔκανα, ὅταν ἀντελήφθην πὺς τὸ μεσημέρι εἶχε περάσει κατὰ πέντε λεπτά. Ξαφνικά, ἢ καρδιά μου χτύπησε ὅπως χτυποῦσε ὅταν ἦμουν εἴκοσι χρόνων καὶ τράθηξα, ἀνάλαφρος καὶ πρό-

σαρος πρὸς τὸ περίπτερο τοῦ ρεστωράν... * * *

Βρῆκα τὴ Μαγδαληνή καὶ τὸν κ. ντὲ Κομπερὲ νὰ περιμένουν. Καθήσαμε στὸ τραπέζι ἀμέσως. Ἐνῶ μᾶς σερβίριζαν ἐξαίσιες πέστροφες καὶ γερμανικὲς πέρδικες με κόκκινα πόδια, ἀντελήφθην, ὅτι μόνος ἐγὼ, ἀπὸ τοὺς τρεῖς συνδαιτημόνες, δὲν εἶχαν καθόλου φυσικότητα. Οἱ δυὸ ἄλλοι εἶχαν ἐντελῶς ἀνετοὺς τρόπους, πράγμα πὺ δυνάμωσε τὶς ὑποψίες μου...

«Νὰ — σκέφθηκα — δυὸ τυχοδιώκτες, ἐξαιρετικὰ πονηροί!...»

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Κομπεραὶ μιλοῦσαν γιὰ τὴ ζωὴ τους στὴν ἔξοχή, με τὴ σιγουράδα ἀνθρώπων καλὰ ἀποκαταστημένων στὴν ἐπαρχία τους, πὺ δὲν ἔχουν νὰ φοβηθοῦν τίποτε. Αὐτὸ μ' ἐξέρεθισε...

Καθὼς τρώγαμε, πρόσεχα τὴ συμπεριφορὰ τοῦ ἀνδρογύνου μεταξὺ του. Καὶ ἀντελήφθην ἀπὸ πολλὲς ἐνδείξεις, ὅτι ἡ «εὐτυχία» τῶν δυὸ συζύγων εἶχε κἀτι τὸ γαλήνιο καὶ τὸ καρτερικὸ. Ἀσφαλῶς ὁ κ. ντὲ Κομπεραὶ δὲν παραμελοῦσε καθόλου τὴ Μαγδαληνή. Μὰ ἡ φροντίδες του φαινόntonταν περισσότερο εὐγενικὲς παρὰ τρυφερὲς καὶ παθητικὲς. Καὶ ἡ Μαγδαληνή ἢ ἴδια, καθὼς μιλοῦσε στὸ σύζυγό της, ἄφηνε νὰ τῆς ξεφεύγουν μερικὲς λέξεις ξερές. Ἐλεύθερος ἢ νόμιμος, αὐτὸς ὁ δεσμὸς διέτρεχε τὴν περίοδο τῆς «λογικῆς» καὶ τὰ ρόδα τοῦ ἔρωτος εἶχαν ἀπὸ καιρὸ μαρνανθῆ.

Ἔτσι, ἀφοῦ ὁ κ. ντὲ Κομπεραὶ ἐξεθείασε τὴ φύσι τῆς Σαξωνίας, ἢ Μαγδαληνή, ἐπρόσθεσε:

—Ὁ σύζυγός μου θαύμασε πρὸ πάντων ἕνα... πετεινὸ πὺ μᾶς σερβίριζαν μαγειρευμένο σαξωνικὰ σὲ κάποιον πανδοχεῖο.

Ἄ! Θὰ ἔβλεπε ἡ «κυρία με τὸ κίτρινο ντόμινο»...

Αυτός ο υπαινιγμός για τη λιχουδιά του συζύγου της μου φάνηκε δίκαιος. Ο βαρῶνος είχε ζητήσει να μάς σερβίρουν το πιο έκλεκτο κρασί κι' άδαισε μόνος του τα δυο τρίτα της μπουτίλιας. Καθώς έτοιμαζόταν να πιή και το τελευταίο ποτήρι, στάθηκε λιγο απότομα, ακούγοντας την παρατήρησι πού του έκανε κάπως νευρικά, η γυναίκα του.

Από τη στιγμή εκείνη, η Μαγδαληνή έπαψε ν' άπευθύνεται πειά σ' αυτόν και δέν μίλησε παρά μόνο σ' έμένα. Κι' εξακολουθήσαμε τη συζήτησι, ένῶ ο βαρῶνος ντέ Κομπεραί την παρακολουθούσε σιωπηλός.

Το γεύμα παρατάθηκε επί πολλή ώρα. Ολόγυρά μας, όλα τα τραπέζια είχαν άδειάσει το ένα κατόπιν του άλλου.

Ήταν η ώρα δύο σχεδόν μετά το μεσημέρι και η ζέστη είχε γίνει έξαιρετική. Το πάρκο — λουλούδια, τρεχούμενα νερά και πουλιά — είχε άποκοιμηθή κάτω από τη φλόγα πού ξέχυνε ο ούρανός.

Σάν ένα έξωτικό φυτό τῶν τροπικῶν, η Μαγδαληνή κέρδιζε σέ φρεσκάδα και σέ λάμψι μέσα σ' αυτό το ώραίο και άφθονο φῶς.

Ανθίζε δλόκληρη...

Είχε γίνει πάλι είκοσιπέντε χρόνων...

Αντιθέτως, ο κ. ντέ Κομπεραί, άκοιουθώντας το παράδειγμα τῶν πουλιῶν, τῶν νερῶν και τῶν λουλουδιῶν, έγερνε νυσταγμένος από τη μεσημεριάτικη ζέστη. Τα γένηια του άγγιζαν το λευκό γιλέκο του και το κεφάλι του, καθῶς είχε γείρει, μάς έδειχνε όλη τη μεγαλοπρεπή του φιλάκτρα.

Κι' έξαφνα ένα έλαφρό ροχαλητό έκοψε τη συζήτησι μας.

Η Μαγδαληνή έβηξε... Και ο κ. ντέ Κομπεραί άνατηδώντας, ξυπνημένος ξαφνικά, γέμισε ένα ποτηράκι κονιάκ, το όποιο άδειασε νουρρῶφι.

Η Μαγδαληνή είπε τότε χαμογελῶντας θιασμένα:

—Ο σύζυγός μου συνηθίζει να κοιμάται λίγο το μεσημέρι. Μοῦ φαίνεται ότι τόν στενοχωρούμε... Θέλετε να του έπιτρέψουμε ν' άποσυρθη;...

—Ευχαρίστως κυρία... Σας παρακαλῶ, κύριε...

—Σας ευχαριστῶ, κύριε, είπε ο κ. Κομπεραί, ο όποιος σηκώθηκε έλαφρά ταραγμένος. Αυτός ο μεσημεριανός ύπνος είναι μιá κακή συνήθεια... Με συγχωρείτε...

Αλλάξαμε μιá χειραψία κι' έπειτα ο σύζυγος της Μαγδαληνής άπομικρυνθηκε με θήμα σταθερό.

—Αν θέλετε, μοῦ είπε η Μαγδαληνή, όταν ο σύζυγός της άπομακρύνθηκε, πάμε να καταφύγουμε στο άναγνωστήριο. Έκεί, έχει λιγώτερη ζέστη και κάθεται κανένας πιό άνετα.

* * *

Δέν χρειάστηκε να περπατήσουμε και πολύ για να πάμε στο άναγνωστήριο. Ήταν σχεδόν πλάι στο έστιατόριο. Η Μαγδαληνή έγκατεστάθηκε άνετα σ' έναν καναπέ. Κι' έγώ κάθησα άπέναντί της σέ μιá πολυθρόνα από μπαμποῦ.

Η Μαγδαληνή με κύτταζε στα μάτια. Και ίδου η κουθέντα πού άρχισε μεταξύ μας:

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ.

Ξέρω τί σκεφτόσαστε...

ΕΓΩ

Το ξέρω πῶς το ξέρετε...

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

Σκεφτόσαστε ότι και μιá άλλη φορά θρεθήκαμε έτσι, ο ένας άπέναντι στον άλλο, έγώ σ' έναν καναπέ και σεις σέ μιá καρέκλα, σ' ένα μέρος άπομονωμένο κι' άνοιχτό συγχρόνως, όπως αυτό έδῶ...

ΕΓΩ

Ναί, σκέφτομαι τη συνάντησί μας στον χορό της μαρκησίας Ταγιασέρπι... Τόν άναπόλησα συχνά από τότε, όπως και τις σκηνές πού έπακολούθησαν, έχοντας έμας ως πρωταγωνιστάς και... ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ, διακόποντάς με.

Και τι λέτε για μένα, όταν τα θυμάστε όλ' αυτά;

ΕΓΩ, έτοιμος να ξεσπάσω.

Λέω ότι μιá γοητευτική γυναίκα, πολύ κυρία του έαυτού της, θέλησε να διασκεδάση, εκείνο το βράδυ, φουντώνοντας από έρωτα το μυαλό και την καρδιά ένός άφελους και άμαθου νέου... Και τότε, μόλις η περιπέτεια αυτή άρ-

χισε να της φέρη στενοχώριες και δυσκολίες, ξέχασε χωρίς καμμιá τύφι, αυτόν τόν νεο κι' εξακολούθησε τόν ευτυχισμένο δρόμο της στη ζωή...

..... Στο σημείο αυτό της συνομιλίας, μιá μικρή σιωπή άπλώθηκε μεταξύ μας.

Το πρόσωπο της Μαγδαληνής έγινε σοβαρό.

Έγώ ήμουν πολύ ευχαριστημένος από τη στροφή πού πήρα η κουθέντα.

Η Μαγδαληνή έλυσε πρώτη τη σιωπή και είπε:

—Αυτό μόνο σκεφτόσαστε για μένα; Δέν με κατακρίνετε, δέν με θρίζετε από μέσα σας; Αν μοῦ λέγατε πῶς με θυμάστε με καλωούνη, αυτό θα με ξάφνιαζε πολύ...

ΕΓΩ

Απατάσθε άπολύτως, άγαπητή κυρία. Όσο νέος κι' αν ήμουν τότε, ήξερα κίόλας ότι πρέπει κανείς να μένη πάντοτε ευγνώμων στις γυναίκες πού τόν κύτταξαν, έστω και μιá μέρα μόνο, με ευμένεια.

.....

Νέα σιωπή.

Εξακολουθούσα να συχαίρω τόν έαυτό μου για τη στάσι μου πού είναι φανερό πῶς εκνευρίζει τη Μαγδαληνή.

Από τα μαύρα διαμαντένια μάτια της περνοῦν σύντομες άναλαμπές... Το μικρό της πόδι χτυπάει άνυπόμονα το πάτωμα.

«Περίμενε, χωρίς άλλο, ένα έρωτικό ξέσπασμα! είπα μέσα μου. Περίμενε να της φωνάξω: Μαγδαληνή, σέ ξαναβρίσκω!... Καλά, περίμενε, άγαπημένη μου!...»

Πάντως είναι πολύ ώραία...»

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

Όστε δέν νοιώσατε ούτε θλίφι, ούτε άνησυνία για τόν νωοσμό μας;

ΕΓΩ

Ό! δέν σας είπα ένα τέτοιο πράγμα!

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

Πάντως δέν κάνατε καμμιá προσπάθεια για να με ξαναβρήτε...

ΕΓΩ

Έδωσα τόν λόγο της τιμής μου, ότι δέν θα έπιχειρούσα να σας ξαναβρῶ... Και φαντάζομαι ότι αν είχατε την παραιμική έπιθυμία να με ξανασυναντήσετε, θα μπορούσατε...

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ, νευρικά.

Μοῦ φαίνεται πῶς σας άπέδειξα σήμερα ότι έπιθυμούσα να σας ξαναϊδῶ... Δέν μοῦ ήταν τίποτε πιό εύκολο παρά να σας άφήσω ν' άγνοήτε ότι βρισκόμουν κι' έγώ έδῶ... Και θλέπω, ότι δέν θα νοιώθατε μεγάλη θλίφι για αυτό...

ΕΓΩ, πολύ ευγενικά

Ό! πῶς είναι δυνατόν αυτό, κυρία! Σας χρεωστῶ άπέραντη ευγνωμοσύνη γιατί μοῦ φανερώσατε την ύπαρξί σας έδῶ...

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

Θεέ μου! Πόσο είσθε ευγενής! Είσατε θέβαια παραπολύ ευγενής και άλλοτε, μά όχι με τόσο κοινό τρόπο...

ΕΓΩ, μ' έλαφριά ειρωνεία.

Σας είμαι επίσης ευγνώμων πού μοῦ γνωρίσατε τόν κ. ντέ Κομπεραί. Είναι ένας λαμπρός άνθρωπος.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ, ξηρά.

Ο κ. ντέ Κομπεραί έχει περάσει πειά την ήλικία πού άρέσει κανείς και πού ζητάει ν' άρέση... Τοῦ άρέσουν υπερβολικά η άνάπαυσις και η καλοζῶια. Μά έχει μιá καρδιά τίμια και σίγουρη, πού μ' άγαπά και πού άξίζει να την άγαπῶ.

ΕΓΩ

Δέν άμφιβάλλω καθόλου, άγαπητή κυρία. Είδα, πραγματικά, τη λαμπρά συνενόηση πού βασιλεύει μεταξύ σας. Σας ευχαριστῶ πού με κάνατε να τη δῶ... Θα σας άφήσω ησυχος, ξέροντας πῶς αυτή τη φορά, είσατε ευτυχισμένη...

ΕΓΩ

.....

Είχα τη συναίσθησι καθῶς έπρόφερα αυτά τα λόγια, πῶς δέν ταίριαζαν σ' έναν ευγενή άνθρωπο. Μά η πεποίθησί μου ότι βρισκόμουν μπροστά σέ μιá τυχοδιώκτρια πού ήθελε να έπωφεληθῆ άπ' το ξαναζωντάνεμα του

Σάν ένα έξωτικό φυτό τῶν τροπικῶν, η Μαγδαληνή...

παλαιού δεσμοῦ μας ἦταν τόσο θαθεία, ὥστε νόμιζα ὅτι δὲν χρειαζόντουσαν πειὰ ἐπιφυλάξεις.

Ἡ Μαγδαληνή δὲν μοῦ ἀπάντησε τίποτε. Χλώμιασε, ἄλλαξε θέσι στὸν καναπέ καὶ ταχτοποίησε τὰ μαξιλάρια, ἀποφεύγοντας τὸ βλέμμα μου.

Ἰερμενα μιὰ σκληρὴ ἀπάντησι ἐκ μέρους της κι' ἐτοιμαζόμουν γιὰ τὴν ἀντεπίθεσι, ἐχθρικός, ὄπλισμένος...

Ἐξαφνα μισογύρισε πρὸς τὸ μέρος μου καὶ εἶδα τὰ μάτια της πλημυρισμένα ἀπὸ δάκρυα.

Ἰρέθηκα τότε ἀμέσως πλάι της κι' ἄρχισα νὰ τῆς σφίγγω καὶ νὰ τῆς φιλάω τὰ χέρια. Ὅλη μου ἡ διπλωματία κατέρρευσε, διαλύθηκε ἀπὸ τὰ δάκρυα αὐτῆς τῆς γυναίκας. Μποροῦσε νὰ πετύχη ἀπὸ μένα ὅ,τι ἤθελε ἐκείνη τῆ στιγμῆ, φτάνει νὰ ἔπαιαν νὰ κυλοῦν ἡ δυὸ αὐτὲς σιωπηλὲς πηγές.

Μὰ ἐκείνη δὲν ἔλεγε τίποτε. Τὸ στόμα της ἔμεινε σφραγισμένο. Τότε κι' ἐγὼ τραύλισα:

—Μαγδαληνή!... φίλη μου... Τί ἔκανα;... Θεέ μου! Ἐγὼ σ' ἔκανα νὰ κλάψης;... Σοῦ ζητῶ συγγνώμην, συγγνώμην!... Μὴν κλαῖς, σὲ ἰκετεύω!... Εἶμαι περήφανος κι' ἀνόητος... Θὰ ἔπρεπε νὰ σ' εὐχαριστήσω πού βρίσκομαι ἐδῶ, πού μοῦ ἐπιτρέπεις καὶ σοῦ μιλάω καὶ σὲ κυττάζω... κι' ἀγγίζω τὰ χέρια σου... Μὴν πιστεύεις οὔτε μιὰ λέξι ἀπ' ὅσα σοῦ εἶπα πρὸ ὀλίγου!... Ποτὲ δὲν ἔπαψα νὰ σὲ συλλογίζωμαι καὶ ἐπὶ τὸ σὲ συλλογίζομαι πάντα, ἐπὶ τόσα χρόνια, μὲ μιὰ σκληρὴ συγκίνησι... Ναι, σὲ ὕβρισα, σὲ καταράστηκα, μὰ δὲν σὲ ξέχασα καθ' ὅλου καὶ σήμερα ἀντιλαμβάνομαι ὅτι δὲν ἔπαψα νὰ σὲ ἀγαπῶ... Δὲν θὰ κλάψης πειὰ, δὲν εἶν' ἔτσι... Εὐχαριστῶ... Σὲ λατρεύω... Χαμογέλασέ μου... Μ' ἔκανες νὰ ὑποφέρω... μὲ πρόδωσες... μὲ μεταχειρίστηκες σάν παιγνίδι σου, μὰ δὲν μνησικακῶ ἐναντίον σου... Εἶχες τὸ δικαίωμα νὰ κάνης ὅ,τι ἔκανες... Εἶχες ὅλα τὰ δικαιώματα... Μαγδαληνή... Μαγδαληνή!...

Χωρὶς ἄλλο μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας θὰ κρίνουν αὐστηρὰ τὴν παιδική μου στάσι καὶ τὴν ἀστάθειά μου σ' αὐτὴν τὴν περίστασι. Ὡστόσο, τὰ λόγια πού ἐπρόφερα ἦσαν ἡ εἰλικρινὴς καὶ ἀκριβὴς ἔκφρασις τῆς σκέψέως μου ἐκείνης τῆς στιγμῆς. Μιὰ ἀλλόκοτη νεανικὴ ὄρμη μὲ εἶχε κυριεύσει. Εἶχα γίνει καὶ πάλι ὁ νεανίας τοῦ παρελθόντος, ὁ δειλὸς καὶ θορυβώδης. Ἡ Μαγδαληνή μοῦ ξανάδινε τὰ εἰκοσί μου χρόνια. Καταλάβαινα πόσο ἀνόητη καὶ παιδιᾶστικὴ ἦταν ἡ συμπεριφορὰ μου, μὰ ἤμουν χαρούμενος πού ξανάβρισκα αὐτὸ πού τόσα χρόνια νόμιζα πὼς εἶχα χάσει: τὰ νειάτα. Καὶ χρωστοῦσα εὐγνωμοσύνη στὴ Μαγδαληνή πού μοῦ τὰ ξανάδινε...

Ἡ ἔκρηξις μου εἶχε φυσικὰ, διακόψει τὴ συνομιλία.

Πρῶτῃ ἡ Μαγδαληνή ἔλαβε πάλι τὸν λόγο καὶ εἶπε :

—Ἐπὶ τέλους! Ἐπὶ τέλους! Εἴσατε σεῖς!... Εἶμαι εὐχαριστημένη... Μὰ ἡσυχάστε. Καθῆστε ἐκεῖ, ἀπέναντί μου... Θὰ μποροῦσε νὰ μῆ κανεῖς μέσα...

ΕΓΩ

Τὸ ἴδιο μοῦ κάνει. Σὰς ἀγαπῶ.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ, χαμογελώντας.

Παρ' ὅλο τὸ παρελθόν ;

ΕΓΩ

Παρ' ὅλο τὸ παρελθόν.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

Παρ' ὅλο τὸ σύζυγό μου ;

ΕΓΩ

Τί σημασία ἔχει ὁ σύζυγός σας ;

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

Καὶ ὅμως σὰς ἀπάτησα... Λέγατε πρὸ ὀλίγου ὅτι σὰς κορόιδεψα... Ἐνας ἄνδρας σάν καὶ σὰς, δὲν τὸ συγχωρεῖ ποτὲ αὐτὸ σὲ μιὰ γυναῖκα, ἢ τοῦλάχιστον ἀποζημιώνεται περιφρονώντας την.

ΕΓΩ

Ἐλάτε! Πάμετε τώρα ἐσεῖς νὰ εἰσθε εἰρωνικὴ καὶ κακία.

Ἄς ἀνοίξουμε τὶς καρδιές μας... Ἐγὼ θὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθεια ἀνεπιφύλακτα... Ναι, ὑπάρχει στὴ συμπεριφορὰ σας ἀπέναντί μου κάτι τὸ ἀνεξήγητο πού μὲ ἐξοργίζει. Ναι, μπόρεσα, σὲ μερικὲς στιγμὲς δυσαρρεσκείας καὶ θλίψεως νὰ σὰς κρίνω ἐνοχὴ καὶ νὰ ἐξυθρίσω τὴν ἀνάμνησί σας... Μὰ, σ' ἄλλες στιγμὲς, σὰς τ' ὀρκίζομαι, ἡ καρδιά μου ξεχειλίει ἀπὸ εὐγνωμοσύνη στὴ λατρευτὴ μου κυρία μὲ τὸ κίτρινο ντόμινο... Μονάχα τὸν ἑαυτό μου κατηγοροῦσα τότε γιὰ τὸν χωρισμό μας. Δὲν μπόρεσα, ἔλεγα, νὰ τὴν κατακτῆσω καὶ νὰ τὴν συγκρατήσω... Ἡμουν τόσο νέος καὶ τόσο ἀδέξιος στὸν ἔρωτα, τόσο ἠλίθιος!...

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ, σκεφτικὴ

Εἴσατε γοητευτικός!

ΕΓΩ

Ὡ! μὲ κάνετε νὰ ζηλεύω αὐτὸ πού ἤμουν ἐκείνη τὴν ἐποχὴ.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

Εἴσατε γοητευτικός. Αἰσθανόταν κανεῖς κοντὰ σας, ὅτι σὰς εἶχε μεγαλώσει μιὰ γυναῖκα πραγματικὴ ἀριστοκράτις... Εἶχατε τρόπους τόσο λαμπροῦς, ὥστε ἡ ἀγνοία σας τῆς ζωῆς παρουσιαζόταν σάν μιὰ ὑπερτάτη λεπτότης ἠθικῆ. Ναι, εἰσατε γοητευτικός.

ΕΓΩ

Καὶ ὅμως μ' ἐγκαταλείψατε... ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

Ἐπρεπε...

.....

Τὴ στιγμῆ πού ἡ Μαγδαληνὴ ἐπρόφερε τὴ λέξι «Ἐπρεπε», ἀνατριχίασα σύγκορμος. Ἐνοιώσα ὅτι θὰ ἔλεγε λόγια ὀριστικὰ πού θὰ διαφώτιζαν τὸ σκοτεινὸ σημεῖο τοῦ παρελθόντος μας κι' ὅτι αὐτὸ τὸ φῶς θὰ μοῦ ἔκανε κακὸ.

Καταλάβαινα πὼς τὰ λόγια της αὐτὰ θὰ δημιουργοῦσαν κάτι τὸ ἀνεπανόρθωτο καὶ θὰ θανάτωναν γιὰ πάντα τὴν ἐπιθυμία πού παρ' ὅλα ὅσα εἶχαν συμβῆ, φλόγιζε ἀκόμα τὴν καρδιά μου!...

—Μοῦ ἤρθε νὰ φωνάξω: «Ὁχι! Ὁχι! μὴ μιλάτε!»

Μὰ δὲν ἐτόλμησα νὰ πῶ τὰ λόγια πού θὰ σταματοῦσαν τὶς ἐκμυστηρεύσεις στὰ χεῖλη τῆς Μαγδαληνῆς.

Κι' ἐκείνη μίλησε, σάν νὰ κυλοῦσαν τὰ λόγια ἀπὸ τὸ στόμα της, χωρὶς βία, κυττάζοντας μέσα στὸ παρελθόν... Ἡ βαρειά ζέστη τοῦ καλοκαιριοῦ σκεπαζε τὴν ἐξομολόγησί της...

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

Καποια μοῖρα ἔβαλε τὸ χέρι της καὶ μὰς ἔκανε νὰ συναντηθοῦμε πάλι. Δὲν ἤμουν στὸ παρελθόν ἐντελῶς ἀνεπίληπτη, μὰ ἀσφαλῶς ἤμουν λιγώτερο ἐνοχὴ ἀπ' ὅ,τι φανταζόσαστε... Ἀκούστε... Ἐπιμένω νὰ μάθετε...

Στὸ σημεῖο αὐτὸ μοῦ ἔπιασε τὸ χέρι κι' ἐξακολούθησε μὲ τὸ χέρι μου μέσα στὸ δικό της:

—Μοῦ εἶνε δύσκολο νὰ σὰς κάνω αὐτὴ τὴν ἐξομολόγησι... Μὰ θὰ μὲ βοηθήσετε καὶ σεῖς, ἀφοῦ γίναμε πάλι φίλοι... Ὄταν σὰς συνάντησα γιὰ πρώτη φορά στὸν χορὸ τῆς μαρκησίας Ταγιασέρπι, σὰς ζητοῦσα ἢ, μᾶλλον... ζητοῦσα κάποιον πού θὰ μοῦ ἄρρεσε ἀρκετὰ γιὰ ν' ἀποφασίσω νὰ κάνω αὐτὸ πού ἔκανα μαζύ σας...

ΕΓΩ

Ὡ!...

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

Τὸ βρίσκετε αὐτὸ θδελυρὸ;... Περιμένετε, μὴ μὲ καταδικάζετε τόσο γρήγορα... Σὰς ζητοῦσα... γιὰτὶ θρισκόμουν σὲ μιὰ κατὰστασι ἀδιέξοδο... Νομίζετε πὼς μοῦ χρειαζόντουσαν χρήματα; Ὡ! ὄχι, τὰ χρήματα δὲν μοῦ ἔλειψαν ποτέ, καὶ ἂν μοῦ ἔλειπαν, δὲν κατέφευγα ποτέ σὲ τέτοια μέσα γιὰ νὰ ἐξοικονομήσω... Βρισκόμουν σ' ἀδιέξοδο ἀπὸ αἰσθηματικῆς ἀπόψεως. Εἶχα παντρευτὴ τὸν κ. Ντελαστάλ, τὸν ὁποῖον ἀπεχθανόμουν καί... (Στὸ σημεῖο αὐτὸ μοῦ ἔσφιξε πιὸ τρυφερὰ τὸ χέρι)... καὶ ἀγαποῦσα τὸν κ. ντὲ Κομπεραί.

ΕΓΩ (κατάπληκτος).

Τὸν κ. ντὲ Κομπεραί ;

ΕΓΩ

Ἐλάτε! Πάμετε τώρα ἐσεῖς νὰ εἰσθε εἰρωνικὴ καὶ κακία.

ΕΓΩ

Ἐλάτε! Πάμετε τώρα ἐσεῖς νὰ εἰσθε εἰρωνικὴ καὶ κακία.

ΕΓΩ

Ἐλάτε! Πάμετε τώρα ἐσεῖς νὰ εἰσθε εἰρωνικὴ καὶ κακία.

ΕΓΩ

Ἐλάτε! Πάμετε τώρα ἐσεῖς νὰ εἰσθε εἰρωνικὴ καὶ κακία.

ΕΓΩ

Ἐλάτε! Πάμετε τώρα ἐσεῖς νὰ εἰσθε εἰρωνικὴ καὶ κακία.

ΕΓΩ

Ἐλάτε! Πάμετε τώρα ἐσεῖς νὰ εἰσθε εἰρωνικὴ καὶ κακία.

ΕΓΩ

Ἐλάτε! Πάμετε τώρα ἐσεῖς νὰ εἰσθε εἰρωνικὴ καὶ κακία.

ΕΓΩ

Ἐλάτε! Πάμετε τώρα ἐσεῖς νὰ εἰσθε εἰρωνικὴ καὶ κακία.